

Siguem pràctics

No pot dir-se exactament que les tensions electorals s'hagin acabat, però sí que és veritat que ara toca una etapa de tranquil·litat i la temperatura política baixarà, probablement, als nivells normals. Els polítics podran dedicar-se sobretot a governar, o a fer d'oposició, i tindran oportunitat de demostrar que en realitat són més sensats del que fan pensar les campanyes electorals.

En els temps que corren, hauran de complir les promeses electorals sense apujar els impostos. Ja no és com abans. S'ha acabat el temps en què els governs feien moltes coses gràcies a les pujades d'impostos o al deute públic, que ve a ser el mateix. I la necessitat d'aconseguir resultats sense el recurs fàcil a la butxaca del contribuent serà molt higiènica. A molts se'ls acabaran les manies, a tots els nivells. Tant a Madrid com en els governs autonòmics.

I aleshores podrà començar-se a parlar, per exemple, de si té gaire sentit el divorci entre els governs de Barcelona, València i Palma de Mallorca. Fins ara, les relacions que han tingut han donat resultats més que discrets, perquè s'han limitat a temes "fronterers" o a temes culturals i d'ensenyament.

I per aquí s'avança poc: de frontera, entre la península i les Illes, no n'hi ha, hi ha aigua. I els temes "fronterers" entre Catalunya i el País Valencià fan riure, perquè com a màxim afecten uns deu municipis en total.

El tema cultural és diferent. Crec que estem en situació d'afirmar que la millor manera d'aconseguir que no hi hagi cap mena de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i la Generalitat valenciana és fer una campanya perquè col·laborin en temes culturals. A més, ja farem prou si el Govern Balear no s'acaba afegint al club. Per aquest cantó, Pujol, Soler i Zaplana ho tenen magre.

Siguem pràctics. L'economia està en una altra òrbita i segurament és l'únic tema que pot reunir els tres governs per parlar de coses importants. Al capdavall, entre les tres comunitats ja hi ha força relació, malgrat els

polítics, perquè les tres comparteixen un mateix tipus d'economia d'empresa familiar, de petita dimensió, basada en el treball i la creativitat. En la inventiva i les hores de feina.

Per això les polítiques dels tres governs s'han acabat assemblant molt. En el cas de la indústria, tots tres han creat serveis similars per a les petites i mitjanes empreses, amb el drama que no s'utilitzen prou. A Catalunya hi ha el Laboratori General d'Assaigs, o els laboratoris de suport a la indústria alimentària, que es queixen de

poca feina. Seria gaire difícil compartir aquests organismes entre les tres comunitats?

Les fires són un altre punt clau. Les fires donen molta vida a València i a Barcelona, amb la sort que les dues ciutats es complementen bastant bé perquè, en lloc de competir, s'han especialitzat en sectors diferents. Totes dues, en canvi, competeixen amb la Fira de Madrid, que mira de "robar" tants salons com pot a les altres. Seria lògic un front comú Barcelona-València? Sí, però ara només hi ha acords de col·laboració entre Barcelona i Madrid!

La llista no s'acabaria mai. No seria tan desgavellat parlar de transports marítims i aeris entre els tres governs. I d'abaijar els peatges de les autopistes. Si Pujol i Zaplana es possessin d'acord en aquest tema,

seria una carambola perfecta: la rebaixa de peatges abaratiria els transports i estimularia un augment de trànsit en els dos sentits, que deixaria sense arguments les previsible protestes de les empreses concessionàries d'autopistes. De cultura ja en parlarem un altre dia.

JORDI FORTUNY

"La millor manera perquè no hi hagi cap mena de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i la de València és fer una campanya de col·laboració en temes culturals."